

o. s. v. Til Personer, der bo derude, stille de ogsaa en hel Del Fordringer, de maa holde deres Haver og Skode i sin Stand, rive dem, sende Folk ud for at samle Madpapir op, sætte Bænke op o. s. v. I det hele taget tror jeg ikke, at det er aldeles uden Udgift baade for Kommunerne og for Beboerne derude. Hermed maa man paa ingen Maade tro, at jeg mener, at vi, der bo i Nærheden af Kjøbenhavn, helst ville være fri for denne Invasion, paa ingen Maade, ude hos os f. Eks. anse vi ikke Kjøbenhavnerne, selv om de skulde komme løbende ud til os paa Bicycle, for en Landeplage, de ere tværtimod velkomne, vi modtage dem med aabne Arme, men det gør et Skaar i Glæden, naar deres Portemonnøe er aflaaaset.

Saa er der en anden Ting, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og det er, at der paa mange Steder i Lovforslaget staar, at Reglerne fastsættes af Indenrigsministeren. F. Eks. i § 2 staar der, at Reglerne fastsættes ved Vedtagter, med Forbehold af Indenrigsministerens Billigelse o. s. v. I § 2 staar ligeledes, at Vejledning meddeles af Indenrigsministeren. I § 5 staar der, „et Honorar, hvis Størrelse fastsættes af Indenrigsministeren“. I § 7 staar der: „nærmere Vejledning meddeles af Indenrigsministeren“. I § 9 staar der: „i Tvivls-tilfælde afgøres det endelig af Indenrigsministeren“. Det er altsaa bestandig Indenrigsministeren, der afgør. Der er overhovedet, forekommer det mig, her i Tinget en Tilbøjelighed til at lade de vedkommende Ministre afgøre alt, men det forekommer mig, som sagt, at Lovene burde ikke alene være klare, men ogsaa udtømmende, saaledes at man ikke overlader det allermeste til Indenrigsministeren. Naar man paa den Maade ender med at sige, at for Resten overlades det til Indenrigsministeren, kunde man jo spare det meste af Lovene, og det forekommer mig saa meget mere indlysende, som dette Ting, som bekendt, ingen Tillid har til Indenrigsministeren; det har overhovedet slet ingen Tillid til Ministeriet. Nu kunde man maasse sige, at det er Ministeriet, det ingen Tillid har til, men at det har Tillid til hver enkelt af Ministrene, men det kan jeg dog ikke tro, thi 7 Pluser kunne ikke give 1 Minus. Det forekommer mig altsaa, at man maa gaa ud fra, at der overhovedet herfter Mistillid til Ministrene, og det er derfor behjnderligt, at der i hver af Lovforslagets Bestemmelser for Resten henvises til Indenrigsministeren. Tillige er derved at bemærke, at Indenrigsministeren eller de andre Ministre, til hvem det overlades paa denne Maade, at skulle afgøre de indtrufne Tvivlstilfælde, naturligtvis

ikke kunne overkomme det. I de allerfleste Lovforslag, hvor der er Tale om at henvises til Indenrigsministeren, Fattigager, Alderdomsforsørgelseslagger o. s. v., bliver Ministeren selvfølgelig saa overbejrdet, at det vilde blive ganske uoverkommeligt for ham at afgøre det, og de Afgørelser, som der ere truffne fra Indenrigsministeriets Side, mener jeg, heller ikke tilfredsstillende. Jeg kan saaledes ud fra min egen Erfaring anføre, at vi f. Eks. havde en Dame, der boede ude hos os, som havde fast Bopæl der og fast Bopæl i Kjøbenhavn. Hun boede 6½ Maaned i Hørsholm og 5½ Maaned i Kjøbenhavn, og i en vis Række gik det saaledes, at for den Tid, hun boede hos os, tog vi Skatten, og for den Tid, hun boede i Kjøbenhavn, tog Kjøbenhavns Kommune Skatten. Men i 1884 indvandt Kjøbenhavns Magistrat, at Landliggerne burde overhovedet, ogsaa for den Tid, de laa paa Landet, betale Kommuneskat i Kjøbenhavn. Det blev i det hele gennemført, vi gjorde, hvad vi kunde, derimod, men vi fik indenrigsministeriel Resolution for, at saaledes skulde det være. Af denne Dame fik vi en Erklæring, som jeg har her, og i hvilken hun sagde, at hun havde ikke mere Domicil det ene Sted end det andet, hun flyttede kun sin Person fra det ene Sted til det andet. Vi mente, at da hun levede 6½ Maaned hos os og kun 5½ Maaned her i Byen, var det ganske rimeligt, at vi fik Skatten for det halve Aar, og det gik saa til Indenrigsministeriet, men Ministeriet resolverede, at for de 5½ Maaned i Kjøbenhavn, skulde Kjøbenhavn have det hele, og for 6½ Maaned hos os skulde vi kun have de to Tredjedele, og Kjøbenhavns Kommune Resten, og det følger af sig selv, at det syntes vi ikke videre godt om. Indenrigsministeriet bemærkede ganske sikkert, at Spørgsmaalet om den paagældendes Skattepligt vilde kunne underkastes Domstolens Paafendelse; hvis vi altsaa ikke fandt Indenrigsministeriets Afgørelse stemmende med Retfærdighed, kunde vi henvende os til Domstolene. Dette gjorde vi nu ikke i dette Spørgsmaal, men i et lignende, idet vi mente, at Domstolene derigennem vilde sige, hvorvidt Ministeriets Afgørelse var berettiget eller ikke. Det drejede sig om en Mand, som ganske sikkert ikke boede der ude hele Tiden, men havde sin Bestilling her, og der kunde det jo have sin Rimelighed, at han betalte noget af Skatten her, hvor han havde sit Erhverv, selv om han boede hos os, medens Damen levede af sin Pension og af Renter, og uagtet Riponerne bleve udbetalte her, kunde det ikke fortaas saaledes, at hun her havde sin